

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 30 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że D. G. jako osoba współpracująca z A. G. nie podlega ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 2 maja 2015 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że D. G. została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego w dniu 2 maja 2016 roku z tytułu współpracy przy prowadzonej przez A. G. pozarolniczej działalności gospodarczej, natomiast od dnia 15 października 2016 roku stała się niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży. Organ powziął jednak wątpliwości co do faktycznego podjęcia przez D. G. współpracy w wyniku wszczętego postępowania administracyjnego ustalił, że nie zostały sporządzone i podpisane przez nią żadne dokumenty, które świadczyłyby, iż faktycznie od dnia 2 maja 2016 roku współpracowała przy prowadzonej przez A. G. działalności. W ocenie organu rentowego zgłoszenie D. G. do ubezpieczeń od dnia 2 maja 2016 roku miało jedynie na celu uzyskanie przez nią tytułu do ubezpieczeń społecznych i skorzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z ciążą.

(decyzja w aktach ZUS)

W dniu 3 lutego 2017 roku pełnomocnik D. G. wniósł odwołanie od tej decyzji, zaskarżając ją w całości. Zarzucił jej nieprawidłową ocenę stanu faktycznego, skutkującą odmową podciągnięcia stanu pod właściwą normę prawną art. 6 ust. 1 pkt 5) ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (usus). Powołując się na powyższe zarzuty wniesiono o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie, iż D. G. jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą u płatnika składek A. G. działającego pod nazwą (...) podlega od dnia 2 maja 2016 roku obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu, zaś dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. Ponadto wniesiono o orzeczenie o kosztach procesu wedle norm przepisanych, w tym o kosztach zastępstwa procesowego.

(odwołanie – k. 2-6)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji.

(odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 20-21)

A. G. przyłączył się do odwołania D. G..

(stanowisko płatnika – e-protokół rozprawy z dnia 25 października, k. 64, 00:09:10-00:27:17)

Organ rentowy wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podając wartość przedmiotu sporu – 8 758 zł.

(stanowisko organu rentowego – e-protokół rozprawy z 7 lutego 2018 roku, 00:16:44)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. od dnia 1 stycznia 1995 roku prowadzi działalność pod firmą (...), w zakresie produkcji pozostałej odzieży i dodatków do odzieży. Siedziba przedsiębiorcy mieści się w Ł. przy ulicy (...).

(bezsporne, a ponadto wydruk z (...) w aktach ZUS)

A. G. w zakresie prowadzonej przez siebie działalności prowadzi dwa sklepy – od 1998 roku sklep przy ulicy (...) oraz od 2003 roku – stoisko w Centrum Handlowym (...). Zatrudnia osiem osób – dwie ekspedientki oraz sześciu pracowników produkcyjnych. Sklep przy ulicy (...) jest otwarty od poniedziałku do piątku w godzinach 10.00-18.00 oraz w soboty w godzinach 10.00-14.00, natomiast sklep w CH Ptak – w godzinach od 08.00 do 13.00 lub 14.00.

(zeznania D. G. – e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:09:10-00:27:17, e-protokół rozprawy z 7 lutego 2018 r., 00:09:03; zeznania A. G. – e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:27:17-00:45:15, e-protokół rozprawy z 7 lutego 2018 roku, 00:09:03; kserokopie umów o pracę – 144-148; zeznania D. M. - e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:45:18-00:55:31; zeznania E. N. - e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:55:31-01:05:02)

D. G. pomagała mężowi w prowadzeniu działalności gospodarczej już od 2013 roku, pomoc ta miała charakter sporadyczny. Od wiosny 2016 roku polegała na tym, że D. G. otwierała i zamykała sklepy, zdarzało się, że obsługiwała klientów jako sprzedawca. Czasem dowoziła towar ze szwalni do sklepów. Wzmoczona współpraca ze szwalnią z jej strony trwała od marca do sierpnia 2016 roku. Przyjeżdżała tam po towar początkowo razem z mężem, z czasem sama – przynajmniej raz w tygodniu, przywoziła też czasem materiał. W 2014 i 2015 roku przyjeżdżała do sklepu przy ulicy (...) sporadycznie, w 2016 roku codziennie. Sprzątała tam, myła okna. Pojawiała się również na stoisku znajdującym się w CH Ptak. A. G. również przyjeżdżał do obydwóch punktów sprzedaży, przywoził towar ze szwalni, czasem również obsługiwał klientów jako sprzedawca. W CH Ptak pojawiał się dwa razy w tygodniu. D. G. nie wystawiała żadnych faktur czy innych dokumentów, zajmował się tym A. G.. Prowadziła jedynie druki dziennej sprzedaży w sklepach w te dni, kiedy sama w nich bywała – dnia 5, 11, 19, 23, 24, 31 maja, 1, 2, 7, 10, 16, 23 czerwca, 11, 22 i 30 lipca, 8, 24, 25 sierpnia, 14, 21 i 30 września, 8, 13 października 2016 roku oraz niekiedy miesięczne zestawienia sprzedaży. Jej pomoc miała charakter nieodpłatny. D. G. nie posiada pełnomocnictwa do rachunku bankowego męża.

(zeznania D. G. – e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, k. 63-64, 00:09:10-00:27:17; e-protokół rozprawy z 7 lutego 2018 r., 00:09:03; zeznania A. G. – e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:27:17-00:45:15, e-protokół rozprawy z 7 lutego 2018 roku, 00:09:03; zeznania D. M. - e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:45:18-00:55:31; zeznania E. N. - e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:55:31-01:05:0; zeznania D. J. – e-protokół rozprawy z dnia 20 grudnia 2017 roku, 00:04:21-00:16:38; zeznania J. J. – e-protokół rozprawy z dnia 20 grudnia 2017 roku, 00:16:38-00:26:03; kserokopie dziennych zestawień sprzedaży i dowodów przesunięcia – k. 9-18, k. 35, k. 37-39, k. 49-62)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w 2016 roku A. G. korzystał z dwóch pojazdów (F. (...)) i Skoda F. S.), których był wyłącznym właścicielem.

(zeznania A. G. – e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017 roku, 00:27:17-00:45:15, e-protokół rozprawy z 7 lutego 2018 roku, 00:09:03; dokumentacja dotycząca ubezpieczenia OC – k. 135-140)

W 2016 roku przychód z działalności gospodarczej A. G. wyniósł 618 887,98 zł, w 2015 roku – 809 763,19 zł, w 2014 roku – 484 597,12 zł. W 2016 roku przychód z działalności gospodarczej w miesiącach: maj, czerwiec, sierpień, wrzesień był dużo niższy niż w pierwszych czterech miesiącach roku - o kilkanaście do kilkudziesięciu tysięcy złotych, wyjątkiem był stosunkowo bardzo wysoki (ponad 100 000 zł) przychód w lipcu i wysoki w porównaniu w pozostałymi miesiącami w roku przychód w październiku 2016 roku.

(podsumowania księgi przychodów i rozchodów za lata 2014, 2015 i 2016 – k. 132-134; zestawienie obrotów za lata 2015-2017 – k. 189)

D. G. została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowego, wypadkowego oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 2 maja 2016 roku z tytułu współpracy przy prowadzonej przez A. G. pozarolniczej działalności gospodarczej. Płatnik składek złożył za nią dokumenty rozliczeniowe. Wykazał również za nią zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego za okres od 15 października 2016 roku do dnia 30 listopada 2016 roku. W okresie od grudnia 2008 roku do daty powyższego zgłoszenia D. G. nie posiadała tytułu do ubezpieczenia chorobowego.

(decyzja w aktach ZUS; zgłoszenie do ubezpieczeń w aktach ZUS; dane o zgłoszeniach ubezpieczonego – w aktach ZUS; dane ubezpieczonego o podstawach wymiaru składek – w aktach ZUS;)

Od dnia 15 października 2016 roku D. G. stała się niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży. Zaświadczenia o niezdolności do pracy zostały wystawione na okres od 15 października 2016 roku do dnia 23 grudnia 2016 roku.

(decyzja w aktach ZUS)

D. G. i A. G. zawarli związek małżeński w dniu 23 czerwca 2012 roku. Prowadzą wspólne gospodarstwo domowe.

(bezsporne, a ponadto decyzja w aktach ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego w postaci powołanych dokumentów oraz w oparciu o zeznania płatnika, wnioskodawczyni oraz przesłuchanych w sprawie świadków. Sąd nie dał wiary jedynie zeznaniom E. N. w części, w której twierdzi, że do stoiska w CH Ptak D. G. przyjeżdżała w 2016 roku w soboty i niedziele oraz co drugi dzień w tygodniu - kiedy ekspedientka miała dni wolne od pracy. Z pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika bowiem, że D. G. prowadziła jedynie drukiem sprzedaży w sklepach w te dni, kiedy sama w nich bywała, a sporządzone przez nią zestawienia dotyczą dni: 5, 11, 19, 23, 24, 31 maja, 1, 2, 7, 10, 16, 23 czerwca, 11, 22 i 30 lipca, 8, 24, 25 sierpnia, 14, 21 i 30 września, 8, 13 października 2016 roku. Oznacza to, że odwołująca musiała pojawiać się obydwóch sklepach rzadziej niż – o odniesieniu do stoiska w CH Ptak – wynika to z zeznań E. N.. Świadek ta zresztą sama przyznała, że nie widziała, by odwołująca przyjeżdżała do sklepu, a domyślała się tego jedynie po pozostawionych podpisanych czy sporządzonych przez nią wskazanych wyżej dokumentach.

Zaznaczyć należy, że mimo, że niektóre załączone przez odwołującąienne zestawienia sprzedaży (ich kserokopie) nie zostały przez nikogo podpisane, to z porównania widniejącego na nich pisma z pismem znajdującym się na tych podpisanych przez D. G. wynika, że zostały one również przez nią sporządzone.

W ocenie Sądu powołanymi dowodami D. G. zdołała wykazać, że pomagała mężowi w prowadzeniu działalności gospodarczej, Sąd ocenił jednak charakter tej pomocy w sposób odmienny niż odwołująca.

Sąd Okręgowy uznał ponadto za nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy niepowołane dowody z dokumentów, w szczególności historii choroby i akt medycznych D. G.. W myśl art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, więc nie jest więc uchybieniem procesowym pominięcie dalszych dowodów, gdy w świetle zebranego materiału okoliczności istotne stały się między stronami niesporne, a dalsze dowody miałyby jedynie służyć naświetleniu okoliczności towarzyszących, nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, albo zmierzały do wykazania okoliczności, które zostały udowodnione zgodnie z twierdzeniami strony (por. wyrok SN z dnia 27 czerwca 2014 r., I CSK 497/13, LEX nr 1521311). Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalanie, czy D. G. była faktycznie osobą współpracującą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Wystarczającymi środkami dowodowi do ustalenia powyższego, okazały się te wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia, tj. przede wszystkim zeznania świadków oraz dowody z dokumentów.

Za nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał z kolei wydruki wiadomości e-mail wysyłanych i otrzymywanych przez D. G., jako że dotyczyły one okresów irrelewantnych z punktu widzenia niniejszej sprawy (2013 i 2017 roku). Z kolei umowy najmu, dotyczące stoiska znajdującego się w CH Ptak, nie zawierają informacji na temat godzin otwarcia tego sklepu i jako takie również okazały się nieprzydatne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (zwanej dalej usus), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz

osobami z nimi współpracującymi. Osoby te podlegają również obowiązkowemu ubezpieczeniu wypadkowemu (art. 12 ust. 1), natomiast ubezpieczeniu chorobowemu podlegają one dobrowolnie (art. 11 ust. 2). Ubezpieczeniom tym osoby współpracujące podlegają od dnia rozpoczęcia współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności do dnia zakończenia tej współpracy (art. 13 pkt 5).

Stosownie do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014r. poz. 159) osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

Zgodnie z art. 8 ust. 11 ustawy za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej lub umowy zlecenia; nie dotyczy to osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołująca się nie wykazała, aby w istocie była osobą współpracującą z mężem w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Status ten (osoby współpracującej) nie został zdefiniowany. Pomocą przy wyjaśnieniu przedmiotowego pojęcia służy orzecznictwo. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 2016-04-15, III AUa 1730/15 wskazano, iż według art. 8 ust. 2 *usus*, jeżeli pracownik, o którym mowa w ust. 1 tego przepisu spełnia kryteria określone dla osób współpracujących, wskazane w ust. 11 - dla celów ubezpieczeń społecznych - jest traktowany jako osoba współpracująca. Cytowana ustawa nie zawiera legalnej definicji „współpracy przy prowadzeniu działalności”, definicja ta została wypracowana przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, który, przykładowo, w wyroku z dnia 6.01.2009 r. (II UK 134/08, OSNP 2010/13-14/170) uznał, iż cechami konstytutywnymi pojęcia „współpraca przy działalności gospodarczej”, o której mowa w 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych są występujące łącznie:

- a) istotny ciężar gatunkowy działań współpracownika, które nie mogą mieć charakteru wtórnego,
- b) bezpośredni związek z przedmiotem działalności gospodarczej,
- c) stabilność i zorganizowanie oraz
- d) znaczący czas i częstotliwość podejmowanych robót.

Za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej powodującą obowiązek ubezpieczeń emerytalnego i rentowych uznać zatem należy taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.05.2008 r., II UK 286/07, OSNP 2009/17-18/241). Warunkiem przy tym, jaki jest konieczny do uznania danej osoby za osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, jest zaliczenie tej osoby do kręgu osób najbliższych dla osoby prowadzącej działalność gospodarczą. Za osobę tę może być uznana tylko osoba, która poza łączącym ją z prowadzącym działalność gospodarczą pokrewieństwem, pozostaje z nim we wspólnym gospodarstwie domowym. Prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego oznacza natomiast wspólne zamieszkiwanie tych osób połączone ze wspólnym zaspokajaniem potrzeb życiowych, czyli ścisłą współpracą w załatwianiu spraw związanych z codziennym prowadzeniem domu (np. zakupy, opłata rachunków). Jak wskazuje się w orzecznictwie (por. uzasadnienie do wyroku SN z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 56/95) - co trafnie podkreślał Sąd I instancji - ocena, czy osoba „pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym” zależy od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym sam fakt wspólnego zamieszkiwania nie może tu mieć decydującego znaczenia (...). Cechami charakterystycznymi dla prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego może być udział i wzajemna ścisła współpraca w załatwianiu codziennych spraw związanych z prowadzeniem domu, niezarobkowanie i pozostawanie w związku z tym na całkowitym lub częściowym utrzymaniu osoby, z którą się gospodarstwo domowe prowadzi, a wszystko to dodatkowo

uzupełnione cechami stałości, które tego typu sytuację charakteryzują”. Tym samym przyjęć należy, iż współpracujący to członkowie najbliższej rodziny, pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, przyczyniający się do prowadzenia działalności, działający na rzecz i w imieniu osoby prowadzącej działalność, zaangażowani w prowadzenie tej działalności.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż w przypadku odwołującej nie można mówić o istotnym ciężarze gatunkowym jej działań, jak również o stabilności, zorganizowaniu oraz znaczącym czasie i częstotliwości podejmowanej pomocy. D. G. jedynie sporadycznie otwierała i zamykała punkty sprzedaży, przywoziła towar ze szwalni czy obsługiwała klientów. Odwołująca nie wykazała, że w relewantnym z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okresie wykonywała telefony i wysyłała wiadomości e-mail do firm zewnętrznych celem pozyskania klientów, wydruki wiadomości e-mail dotyczą bowiem 2013 i 2017 roku. Brak jest jakichkolwiek dokumentów poza kilkunastoma dziennymi zestawieniami sprzedaży, które świadczyłyby, iż faktycznie od dnia 2 maja 2016 roku współpracowała przy prowadzonej przez A. G. działalności. Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynika, że prowadziła jedynie druki dziennej sprzedaży w sklepach w te dni, kiedy sama w nich bywała, natomiast z załączonych do akt sprawy dokumentów w postaci tych zestawień wynika, że były to 5, 11, 19, 23, 24, 31 maja, 1, 2, 7, 10, 16, 23 czerwca, 11, 22 i 30 lipca, 8, 24, 25 sierpnia, 14, 21 i 30 września, 8, 13 października 2016 roku.

Z przytoczonych powyżej dowodów nie wynika ponadto, że w wymienione dni odwołująca obsługiwała klientów, a jedynie, że bywała wówczas w punktach sprzedaży, mogła zatem tylko doglądać pracy zatrudnionych ekspedientek. Jak wspomniano przy ocenie zeznań E. N., świadek ta przyznała, że nie widziała, by odwołująca przyjeżdżała do sklepu, a domyślała się tego jedynie po pozostawionych podpisanych czy sporządzonych przez nią wskazanych wyżej dokumentach. Dokumenty te świadczą zatem jedynie o ich sporządzeniu przez D. G., a nie o obsłudze klientów przez nią w te dni klientów.

Wskazać należy, że do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych w zakresie postępowania dowodowego ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z art. 232 k.p.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Na powyższe wskazuje przepis art. 3 k.p.c., który stanowi, że to na stronach ciąży obowiązek dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiania dowodów na ich poparcie, a nadto przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu lub też zaoferowania dowodów nie pozwalających poczynić kategorię ustaleń lub budzących istotne wątpliwości obciążają stronę. Uwaga ta odnosi się przede wszystkim do niewykazania przez odwołującą, że nawet w dniach, w których sporządzałaienne raporty sprzedaży, obsługiwała klientów sklepów, a zatem że jej działania przybrały postać bardziej intensywnej i znaczącej z punktu widzenia prowadzenia działalności gospodarczej przez jej męża oraz że miało miejsce stałe i zorganizowane podejmowanie tego rodzaju działań.

D. G. faktycznie sporządzała kilkanaście dziennych i kilka miesięcznych zestawień sprzedaży. Działania takie nie są jednak wystarczające, by można je było zakwalifikować jako współpracę z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą. Była to bowiem pomoc przybierająca postać raczej sporadycznej niż ciągłej, z pewnością nie była świadczona w sposób zorganizowany i w znaczącej częstotliwości czasowej. W ocenie Sądu odwołująca pomagała mężowi w prowadzeniu tej działalności, kiedy zachodziła taka potrzeba, pomoc ta miała charakter incydentalny, nie stały.

Z zeznań świadków wynika również, że D. G. bywała w sklepie znajdującym się przy ulicy (...) codziennie, ale jej pomoc w tym miejscu polegała na sprzątnięciu, co nie wypełnia znamion współpracy w rozumieniu przytoczonych wyżej przepisów. Pomoc ta nie miała bezpośredniego związku z przedmiotem działalności gospodarczej, miała w stosunku do niej charakter wtórny i nie stanowiła elementu znaczącego w aspekcie wykonywania działalności polegającej na sprzedaży odzieży.

Należy również zauważyć, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w 2016 roku A. G. korzystał z dwóch pojazdów, których był wyłącznym właścicielem, a ponadto D. G. nie posiadała pełnomocnictwa do jego rachunku bankowego. Okoliczności te świadczą o braku jej zaangażowania – a przynajmniej zaangażowania w wysokim stopniu – w prowadzenie tej działalności przez jej męża.

Kolejną znamioną okolicznością jest fakt, iż w 2016 roku przychód z działalności gospodarczej nie zwiększył się w stosunku do lat poprzednich, a wręcz uległ istotnemu zmniejszeniu względem roku 2015. Od maja do września (z wyjątkiem lipca) 2016 roku przychód ten był natomiast dużo niższy niż w pierwszych czterech miesiącach roku. W okresie zatem, w którym D. G. została zgłoszona do ubezpieczeń jako osoba współpracująca w działalności gospodarczej prowadzonej przez męża, wyraźnie spadły obroty firmy. Powyższe okoliczności wskazują zatem raczej na przejściowy, okresowy spadek sprzedaży w tym okresie, aniżeli na zwiększenie intensywności pracy firmy, a w konsekwencji również ilości obowiązków związanych z kwestiami organizacyjnymi, co przekładałoby się na konieczność czy wymóg większego zaangażowania odwołującej w działalność jej męża i uzyskania w związku z tym statusu osoby współpracującej. Ponadto, jak wspomniano we wcześniejszej części rozważań, za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej powodującą obowiązek ubezpieczeń emerytalnego i rentowych uznać należy taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu. W niniejszej sprawie natomiast pomoc D. G. w żaden sposób nie przelożyła się na zysk z prowadzenia działalności gospodarczej jej męża, przychód z tej działalności był wręcz wyższy w okresie przed jej zgłoszeniem jako osoby współpracującej. Powyższa okoliczność oraz brak konieczności większego zaangażowania ze strony D. G. w prowadzenie działalności gospodarczej przez jej męża, w ogóle podważa, z punktu widzenia przydatności odwołującej jako pomocy w prowadzeniu tej działalności, celowość nadawania jej takiego statusu.

W niniejszej sprawie należy również mieć na uwadze szczególne okoliczności towarzyszące zgłaszaniu odwołującej do ubezpieczenia jako osoby współpracującej, w szczególności fakt, iż w okresie od grudnia 2008 roku do daty powyższego zgłoszenia D. G. nie posiadała tytułu do ubezpieczenia chorobowego, podczas gdy w związek małżeński z A. G. wstąpiła już w dniu 23 czerwca 2012 roku i ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że już wcześniej – przed 2016 rokiem – pomagała mu w prowadzeniu działalności gospodarczej. Z uwagi na brak w tym wcześniejszym okresie innego tytułu do ubezpieczenia chorobowego znamioną wydaje się okoliczność zgłoszenia jej przez płatnika z tytułu posiadania statusu osoby współpracującej dopiero od dnia 2 maja 2016 roku, skoro już w poprzednich latach świadczyła pomoc, zwłaszcza w kontekście faktu, iż następnie od dnia 15 października 2016 roku D. G. stała się niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży. Zgłoszenie odwołującej się do ubezpieczenia społecznego jako osoby współpracującej właśnie w maju 2016 nie było w ocenie Sądu przypadkowe, ale bynajmniej nie wynikało z konieczności jej większego zaangażowania w prowadzenie firmy. Było to podytkowane potrzebą uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości fakt, iż w istocie D. G. w rzeczonym okresie (od 2 maja 2016 roku) nie pomagała mężowi w prowadzeniu działalności gospodarczej w takim zakresie czy stopniu, aby uznać ją za osobę współpracującą w rozumieniu przepisów ustawy. Brak było wystarczających przesłanek do objęcia jej takim statusem.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Mając na uwadze wynik postępowania oraz datę wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji, Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zasądził od D. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zarządzenie: Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć płatnikowi i ubezpieczonej wraz z pouczeniem.